

Παρέμβαση του κ. **Αντώνη Κοντολέοντος**, Προέδρου EBIKEN

Ακόμη μια ευκαιρία χαμένη για το ενεργειακό της ελληνικής βιομηχανίας

Το “ταμείο” των μέτρων που ελήφθησαν τα τελευταία χρόνια για το κόστος ενέργειας, είναι αρνητικό. Η πρόκληση της επόμενης ημέρας

Εντός ή εκτός μνημονίου η ελληνική οικονομία συνεχίζει να βρίσκεται υπό την επήρεια των συνεπειών της 10ετούς οικονομικής κρίσης. Τα πλεονάσματα της υπερφορολόγησης και η εύθραυστη οικονομική μεγέθυνση, δεν φτάνουν για να εγγυηθούν την διατηρήσιμη και βιώσιμη επιστροφή της ελληνικής οικονομίας στην ανάπτυξη.

Όλοι παραδέχονται ότι για να υπάρξει θετική προοπτική, το αναπτυξιακό μοντέλο πρέπει να διαφοροποιηθεί και να επικεντρωθεί σε εξωστρεφείς και δυναμικούς τομείς με δυνητικά μεγάλη συμβολή στην ποιοτική απασχόληση, όπως η βιομηχανία. Και είναι αλήθεια, ότι εάν τα σχέδια επί χάρτου και οι δεσμεύσεις για βιομηχανική επανεκκίνηση μεταφράζονταν σε απτά μέτρα βιομηχανικής πολιτικής, τότε η Ελλάδα θα ήταν σήμερα ένας παράδεισος ανταγωνιστικότητας για τον κλάδο της μεταποίησης.

Όμως δυστυχώς, όσο γαλαντόμες ήταν στα λόγια οι κυβερνήσεις των τελευταίων ετών, άλλο τόσο φειδωλές ήταν στις πράξεις. Διότι καλές είναι οι επιτροπές, τα συμβούλια και οι διαβουλεύσεις, όμως η βιομηχανία έχει ανάγκη από εφαρμοσμένα μέτρα και από λύσεις. Και το νούμερο ένα διαχρονικό πρόβλημα για τη βιομηχανία, το υψηλό κόστος ενέργειας, παραμένει ακόμη και σήμερα άλυτο.

Για την ακρίβεια το ενεργειακό παραμένει σήμερα μακράν το σημαντικότερο πρόβλημα των βιομηχανιών έντασης ενέργειας. Και είναι αλήθεια ότι η φιλοβιομηχανική πολιτική στον τομέα της ενέργειας, δεν είναι μια απλή υπόθεση. Απαιτεί τη σε βάθος ανάλυση του ενεργειακού μείγματος, λαμβάνοντας υπόψη τις επιπτώσεις για τη βιομηχανία. Όμως αντί για μελέτη επιπτώσεων, ανάλυση και χάραξη στρατηγικής, πέρυσι η βιομηχανία εισέπραξε αυξήσεις στη χρέωση ρύπων CO2 που πλέον αντιπροσωπεύουν το 30% του ανταγωνιστικού κόστους προμήθειας.

Τι άλλο διαχρονικά ζητεί η βιομηχανία;

Να αρθούν οι στρεβλώσεις της αγοράς ενέργειας και να ξεκινήσει να λειτουργεί το νέο ανταγωνιστικό μοντέλο της αγοράς ηλεκτρισμού. Αντ’ αυτού είδε να αποφασίζεται ο αποκλεισμός της από τις δημοπρασίες NOME και να καταγράφονται αδικαιολόγητες καθυστερήσεις από τους αρμόδιους για την εφαρμογή του target model.

Δεν αρκεί όμως μόνο η λειτουργία της νέας αγοράς για να δημιουργηθούν συνθήκες ανταγωνισμού!

Πρέπει να σταματήσουν οι ρυθμιστικές παρεμβάσεις στην αγορά, που λαμβάνονται με το πρόσχημα της δεσπόζουσας θέσης της ΔΕΗ, ενώ στην ουσία στρεβλώνουν την αγορά και αυξάνουν υπέρμετρα το κόστος για τον καταναλωτή. Πρέπει επίσης να τεθεί ως προτεραιότητα η σύζευξη της αγοράς μας με εκείνη της Βουλγαρίας, με άμεση προοπτική σύζευξης της με τις αγορές της κεντρικής Ευρώπης.

Και ενώ οι μεταρρυθμίσεις καθυστερούν, υπάρχει πλέον ορατός ο κίνδυνος της οπισθοδρόμησης και της κατάργησης μέτρων σε θετική κατεύθυνση που υιοθετήθηκαν στο παρελθόν. Αυτό τουλάχιστον δείχνει η **μεγάλη και αδικαιολόγητη καθυστέρηση στην υποβολή πρότασης προς την Ευρωπαϊκή Επιτροπή Ανταγωνισμού για την παράταση του μέτρου της Διακοψιμότητας πέραν του 2019. Και αυτό όταν πρόκειται για ένα μηχανισμό που όμως εφαρμόζεται σε όλες τις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες και στηρίζει τις βιομηχανίες.**

Είναι σαφές λοιπόν ότι οι εξελίξεις των τελευταίων μηνών, γύρω από το μείζον θέμα του κόστους ηλεκτρικής ενέργειας, μόνο αισιοδοξία δε γεννούν. Το ταμείο των τελευταίων ετών είναι ... μείον.

Υψηλό κόστος

Εύλογα ένας τρίτος παρατηρητής που δεν γνωρίζει σε βάθος τα θέματα της ενέργειας θα μπορούσε να αναρωτηθεί: Μήπως η ελληνική βιομηχανία υπερβάλει;

Την απάντηση στο εύλογο ερώτημα την έδωσε ένας αντικειμενικός φορέας: η μελέτη της Ρυθμιστικής Αρχής του Βελγίου που έδειξε ότι μια σειρά από κλάδοι στην Ελλάδα όπως το αλουμίνιο, ο χάλυβας, το χαρτί, το τσιμέντο, και η κλωστοϋφαντουργία, πλήρωναν στις αρχές του 2018 το ρεύμα έως και 30% υψηλότερα σε σχέση με τους ευρωπαίους ανταγωνιστές τους.

Μάλιστα η ψαλίδα άνοιξε ακόμη περισσότερο από πέρυσι τον Ιούνιο, όταν αυξήθηκε το κόστος των δικαιωμάτων εκπομπής CO₂, επιβαρύνοντας πιο πολύ την ελληνική βιομηχανία. Αυτό συνέβη διότι στην Ελλάδα το μείγμα καύσιμου είναι πιο ρυπογόνο λόγω των πολλών λιγνιτικών εργοστασίων με χαμηλό βαθμό απόδοσης αλλά και λόγω της ανυπαρξίας προθεσμιακής αγοράς, που δεν επιτρέπει την αντιστάθμιση (hedging) του ρίσκου των ρύπων.

Αβεβαιότητα και κίνδυνοι

Καθώς η Ελλάδα είναι η λιγότερο βιομηχανική χώρα της ΕΕ επικρατεί η λανθασμένη εντύπωση ότι τα περιθώρια ενίσχυσης του ρόλου και της συνεισφοράς της στην οικονομία είναι μικρά, όταν ισχύει ακριβώς το αντίθετο: υπάρχει μεγάλο δυναμικό και τεράστιες ευκαιρίες για μια νέα βιομηχανική ανάταξη, αρκεί να τις εκμεταλλευτούμε. Αυτό δείχνουν και οι μεγάλες βιομηχανικές επενδύσεις ύψους άνω του 1 δισ. ευρώ που βρίσκονται σε φάση υλοποίησης. Προϋπόθεση για να υπάρξει συνέχεια στις γενναίες πρωτοβουλίες που αναλαμβάνει ο ιδιωτικός τομέας, είναι να δημιουργηθεί φιλικό περιβάλλον για τη βιομηχανία και κυρίως να διαμορφωθεί μια ενεργειακή πολιτική που θα δίνει έμφαση στην παραγωγική οικονομία.

Μέσα στη διάρκεια της κρίσης, δόθηκαν αρκετές ευκαιρίες και θα μπορούσαν να είχαν γίνει πολλά, ιδίως για το φλέγον θέμα του κόστους ενέργειας. Δεν έγιναν.

Το επόμενο διάστημα θα είναι κρίσιμο εντός και εκτός Ελλάδος. Σε ευρωπαϊκό επίπεδο θα ληφθούν αποφάσεις που θα κρίνουν την πορεία στο μέλλον και κυρίως την πορεία προς την αποανθρακοποίηση του ενεργειακού συστήματος. Η πολιτεία οφείλει να είναι παρούσα. Εντός Ελλάδος, θα κριθεί εάν τα πρώτα επενδυτικά βήματα θα έχουν και συνέχεια.

Το παράθυρο για την ελληνική βιομηχανία ακόμη δεν έχει κλείσει. Η βιομηχανία μπορεί και πρέπει να είναι πρωταγωνιστής της ελληνικής ανάκαμψης, παρέχοντας ισχυρές βάσεις και εχέγγυα για πραγματική ανάπτυξη. Η πρόκληση για την επόμενη κυβέρνηση είναι εδώ.

* Ο κ. Αντώνης Κοντολέων είναι μέλος Δ.Σ. της Ένωσης Βιομηχανικών Καταναλωτών Ενέργειας